

MARTA CADEZ

PESMI

ŽELJA

Te moje roke pogledjte, ljudje,
mlade so še, a že mi vené,
po soncu in zdravju hrepene.

Zapustil je fant svojo ljubo nekje,
zdaj joče vso noč do belega dne,
za dne le nanj misli, kamor gre.

A jaz si le zdravja, zdravja želim,
ničesar na svetu se bolj ne veselim —
le žal, da po tej sreči zaman hrepenim.

ČE BOM ŠE KDAJ VSTALA...

Če bom še kdaj vstala,
šla bom med trave
in rožam roke
dala bom zdrave.

Ne bom se jokala,
ne bom trepetala;
rože in trave
bom v šopek nabrala
in mamici svoji
ga bom darovala,
potlej na srečo
se njenem zjokala.

HREPENENJE

Ljubim tvoje temne kodre
in tvoje žametne oči,
ljubljeni!

Ljubim tvojo pesem nežno,
tvoje raskave dlani in obraz,
ljubljeni!

Ljubim te, kadar si blag,
a tiho trpim, kadar korak
tvoj izginja v črni mrak.

Topel si kakor pomlad,
pomlad, veš, pa je moj zaklad,
ljubljeni!

ČESNJEV CVET

Nežni, beli češnjev cvet
sem nežno nežno poljubila
in vanj dahnila
hrepeneče duše vzdih.

Na svojo mehko, belo dlan
češnjev cvet sem položila
in ga prosila,
naj še meni da pomlad.

Nežni, beli češnjev cvet
sem nežno nežno poljubila,
v tem drobnem, drobnem belem cvetu
tebe, dragi, sem ljubila.

MOJ POSLEDNJI DOM

Ko se bom tiho tiho umaknila
vsem ljudem,
ko bom zaspala v dolgi sen,
srce bo našlo svoj pokoj.
In vsak večer mi drobni ptički
uspavanko bodo peli,
visoko nad menoj na modrem nebu
pa oblaki beli
bodo potovali
in z luno svetlo svatovali.
Srce bo grelo hladno zemljo,
da mi bo toplo.
A ko se sredi noči zvezda utrne,
bom vedela, da prideš, dragi,
da me obiščeš, da v samoti
bova tiho med seboj kramljala.
Takrat mi ne bo žal,
da mlada morala sem umreti.

SAMO TO SI SE ŽELIM

Samo to si še želim,
da bi bilo kmalu vse končano,
da bi bolečin srca
nič več ne čutila.

Takrat, ko v večni sen zaspim,
umrle bodo želje in hotenja.
Takrat mi, ah, ljudje,
ne nosite cvetja in zelenja!

Trnja mi rajši prinesite,
ker je bilo preveč trpljenja!
Trnja v grob mi namečite,
preden me boste zagnili!

VASOVALKA

V teh belih nočeh brez spanja
in samotnega iskanja
pri tebi vasujem
kot veter pomladni —
te vsega ljubkujem.

Med tvoje se kodre ujamem,
ti ustnice božam, poljubljam oči
in srcu nemirnemu prisluškujem,
da čutim opoj in utrip pomladi,
ko te vsega ljubkujem.

Večeri so mili in zvezdne noči
v sanje te sladke zazibljejo.
A jaz, vasovalka, pri tebi ostanem,
nemirne, nemirne so moje noči,
ko te vsega ljubkujem.

SRČNI NAPAD

Srce že ure in ure hiti
z naglico ekspresa.
Ko pa iznenadno obstane,
dušenje, sopenje, hropenje
so moji dobri znanci.
Sestra, kisik!
Nato vbodljaj z iglo
in v obraz mrtvaško bled
zariše se borba:
ŽIVETI!
Kazalec na uri
sekunde šteje in minute,
ustnice mrzle in bele
so rahlo rahlo zardele.
Srce se umiri,
po žilah spet zakroži kri:
ZMAGA!

A nekega dne, vem,
ko srce za vselej omaga,
ko vsa kri v meni zvodeni —
bo mrtvaško blede obraz
za vselej okamenel.

VSE BI TEBI DAROVALA

Vdihavam zrak,
nasičen z vonjem zdravil;
jaz pa si želim
dišav polja
in pokošenih trav,
cvetočega vrta,
šumečih gozdov
in zelenih dobav.
Zemljo bi poljubila,
če bi lahko po njej hodila.
V odprte dlani bi dež lovila,
da bi hlad njegov čutila.
Od sreče bi se smejala,
od sreče bi se jokala,
če bi nič več ne trepetala
za življenje.
In vse, kar je v meni lepega,
in vse, kar je na svetu plemenitega —
vse bi tebi darovala.

PRAVLJICA

Nekoč živel je ribič,
ki je bil mlad.
Ko je iz morja dvignil školjko
in jo odprl — je zaklad
iz nje potegnil.
S tem biserom je vrat
svoje drage okrasil,
s tem biserom je v njej zbudil
prevaro, spletko in razvrat
in prepozno, žal, spoznal,
da namesto vročega srca
v njenih prsah biva gad.

Razjokal se je ribič mlad,
in ko je draga spala,
ji z vratu je snel zaklad
in treščil ga na dno morja.